

et Flertal i Finansudvalget. Det kan jeg kun have Grund til at være taknemmelig for paa disse Funktionærers Vegne, der har Krav paa at faa en haardt tiltrængt Lønforhøjelse. Men det følger af sig selv, at min Stilling til Mindretallets Forslag hermed er givet. Flertallet har tiltraadt mit Forslag, og det er da ganske umuligt for mig at overbyde mig selv. Jeg er heller ikke i Tvivl om, at den paagældende Etat vil være meget glad ved Lønforhøjelsen, selv om jeg indrømmer, at den ikke er overdreven stor. Men gennem Forhandling med Finansudvalget er det dog lykkedes at naa noget mere, hvad ogsaa den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) var inde paa, idet det er lykkedes at faa Finansudvalgets Tilslutning til, at de paagældende Funktionærer atter faar den Ret til Fribefordring af Levnedsmidler, som de tidligere har haft. Adskillige ærede Medlemmer har været inde paa Tanken om, at det var bedre at give de paagældende Tjenestemænd den Lønforhøjelse, som Mindretallet foreslaar, i Stedet for at give dem denne Ret til Fribefordring igen. Navnlig var det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) inde paa denne Tanke, og den ærede Ordfører var heller ikke utilbøjelig til at se Sagen i det samme Lys. Imidlertid har jeg noget ondt ved saglig at kunne forstaa dette, thi Sagen er den, at hvis man giver Funktionærerne det paagældende Løntillæg, betyder det dog en ikke ubetydelig Sum i Penge, men det, at man giver dem Ret til at faa Fødemidler sendt gratis med Statsbanerne, koster i Virkeligheden ikke Staten noget, det betyder i Virkeligheden ingen Verdens Ting, thi der gaar ikke en eneste Vogn mere i et eneste Tog af den Grund. Det har vakt megen Bitterhed og Misfornøjelse hos Statsbanernes Funktionærer, at Retten til Fribefordring af Levnedsmidler er taget fra dem. Dette hænger noget sammen med, at der er adskillige Steder, hvor Funktionærerne skal have stadigt Ophold, men ikke kan købe Mad — man kunde f. Eks. nævne Orehoved, Oddeund og lignende Steder —, og hvortil det derfor er nødvendigt for dem at faa deres Madkasse sendt fra Hjemmet, naar de skal opholde sig flere Dage paa disse Steder. Og det er selvfølgelig kedeligt at give enkelte Funktionærer Ret til at faa Levnedsmidler frit tilsendt, thi det vækker let Bitterhed hos andre, der bor paa Steder, hvor der kan drages en Sammenligning.

Jeg er derfor meget glad ved, at det er lykkedes at opnaa Overenskomst om, at der atter indrømmes Funktionærerne denne Fribefordring af Levnedsmidler. Og

dermed er Finanslovkommissionens Tanke, som i og for sig var rimelig og rigtig, ikke bragt ud af Verden. Tidligere havde Funktionærerne Ret til Fribefordring ikke alene af Levnedsmidler, men ogsaa af Brændsel, og der er ikke Tvivl om, at der i Tidernes Løb er begaaet noget Misbrug af denne Befordringsret. Der er jo noget urimeligt i, at man under disse Forhold kunde sende f. Eks. en Sæk Kartofler eller en Sæk Kaal eller lignende fra Jylland til København. Naar man nu indskrænker Fribefordringen til kun at gælde indenfor Landsdelene og til kun at gælde Levnedsmidler, er Finanslovkommissionens Tanke i Princippet og for en Del ogsaa i Realiteten opretholdt, samtidig med, at man ved denne Indrømmelse til Funktionærerne ogsaa opfylder et hos dem varmt næret Ønske. Som allerede nævnt, er Stillingen altsaa den, at jeg har stillet et Forslag til Lønforbedring, og Finansudvalgets Flertal har tiltraadt det; ved Overenskomst med Finansudvalget er det lykkedes at opnaa endnu en Fordel for Funktionærerne, og under disse Omstændigheder kan jeg selvfølgelig ikke fravige mit eget Forslag eller, som jeg tidligere har sagt, overbyde mig selv.

Under Nr. 9 i Betænkningen foreslaar et Mindretal at nægte Ansættelsen af to Værkmestre, som jeg har stillet Forslag om, et Forslag, som Flertallet har tiltraadt. Der har stadig her i Tinget, naar denne Sag har været paa Bane, været stærk Modstand mod Ansættelsen af de to Værkmestre, men jeg har ikke kunnet begribe denne Modstand. Det siger dog sig selv, at naar Statsbanerne Gang paa Gang indstiller til Ministeren at faa ansat ikke alene to Værkmestre, men flere, og det gentager sig Aar for Aar, kan Ministeren ikke vende det døve Øre til. Det er naturligvis umuligt for Ministeren specielt at være inde i Spørgsmaalet om Nødvendigheden af Genneførelsen af dette Krav, men det er ogsaa ganske umuligt for ærede Medlemmer af dette Ting. I saadanne Tilfælde er man virkelig henvist til at maatte lytte til dem, der har Ledelsen af Værkstederne. Naar jeg imidlertid paa Grund af den stærke Modstand ikke fuldt ud har imødekømt Statsbanernes Ønske, som ogsaa i Aar er gaaet ud paa at faa tre Værkmestre, er det ud fra det Hensyn, at det er mig meddelt fra Statsbanernes Side, at det har været nødvendigt at konstituere nogle Arbejdere til at føre Tilsyn med nogle af Arbejderne ude paa Værkstederne, et Forhold, der jo ogsaa kan finde Sted i Fremtiden, hvis det viser sig nødvendigt. Jeg